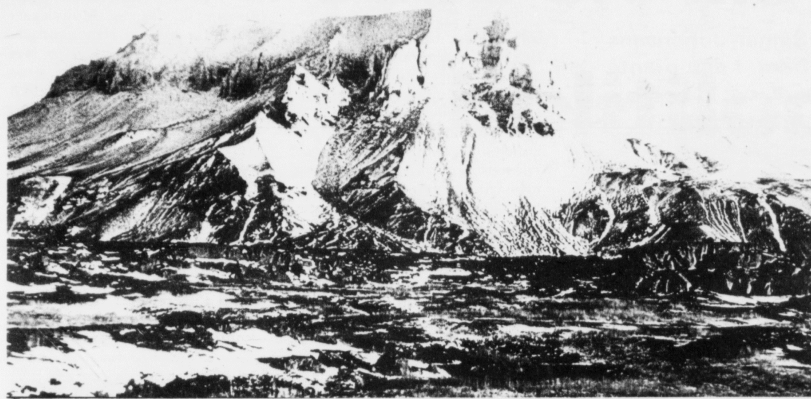

Herðubreið — 1687 m
fjall í Suður Tingeyjarsýslu, norðan fyri Vatnajökull

Mývatn

mýri, har var heilt slætt lendi, men tað sá ikki út til at vera gróðragott, tí har tyktist vera heldur grunt. Síðan komu vit í Aðaldal og Reykjadal. Longur uppi var reyn og skógur; í stóðum vóru trøini nokk so høg. Longur inn í landið, vit komu, varð lendið betri. Vit steggaðu við Einarstaðir í Reykjadali. Reykjadalur er góður, grønur dalur, har eru fleiri stórir bándagarðar, og har, nær við Einarstaðir, er ein skúli, sum eitur Laugarskúli, tað er kvinnugymnasium.

Lendið haðani til Mývatn er slætt og væl vallað, har var nógur seyður at siggja.

Mývatn merkir mýggjavatn, og har sigst við hvørt at vera so nógur mýggjabiti, at hvørki fólk ella fæ kunnu halda út at vera har. Hetta er serliga úti á

teimum smáu oyggjunum og hölmunum, sum eru á vatninum.

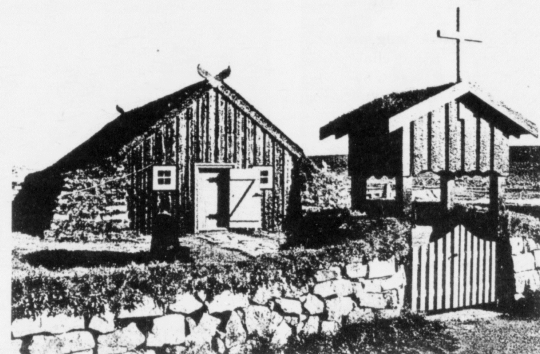
Men har er sjáldsama vakurt við Mývatn. Vatnið er nóg inn-skorið, smáir vágir og tangar eru víða hvar í vatninum, og rundan um vatnið er ótal av eldgos-holum. Úti á vatninum er ein mongd av oyggjum og hölmum. Nógvar oyggjar og hölmar eru gomul eldgos, nú eru tey gras-vaksin, har var óføra nógur fuglur at siggja, m. a. ein mongd av svanum.

Vit óku rundan um vatnið og fóru so haðani til Akureyrar, fyrst fóru vit norðureftir eftir sama vegi, sum vit komu til Mývatn, men tá vit komu til Einarstaðir, vendu vit vestur-eftr, og nú komu vit til Ljósav- vatn og Góðafoss.

Um henda foss sigur søgan: Tá ið kristindómurin var borin fram á Altingi, gjørdist ófriður á tingi. Islendingar vildu ikki taka við hesi nýggju læru, og teir hóttu við at taka livið av teimum

kristnu boðberunum. Tá var Torgeir Torkilsson, ljósvetna- góði, lógsegumaður. Hann var heidningur, og islendingar heittu á hann, um at gera av, annað- hvørt teir skuldu taka við krist- indóminum ella ikki. Torgeir lovaði, at hann skuldi gera, sum teir bóðu hann, men hann vildi hava vissu fyri, at teir boygdu fyri hansara ráðum. Islendingar høvdu álit á Torgeiri, og teir lovaðu at gera, sum hann ráddi teimum. Torgeir fór so inn í búð sína og legði seg undir skinn- feldin. Har lá hann í triggjar dagar, og tá hann kom út aftur, ráddi hann islendingum til at taka við tí nýggju læruni. Tað gjørdi teir; men tá Torgeir kom heim aftur til sín sjálvs, tók hann gudasúlur sínar og tveitti tær í fossin. Av hesum skal fossurin hava fingið navnið Góðafossur. Annars er Góða- fossur einki serliga stórur, hann er lágur, men heldur breiður.

Meira

Gomul kirkja

TEIR NEVNDU HANN SVARTI

Johnsigurd Johannese
tyður
eftir
sir Arthur Conan Doyle

7. PARTUR

Tað kundi eingin ivingur verða um tað.

Tað vóru skornar rivur í træ-verkið, og ljósglæmur trongdu seg út ímillum.

Holmes hevði staðið og kann- að gluggan.

— Tað er eisini onkur, sum hevur gjørt royndir her. Hvør tað so enn er, er tað ikki eydnast viðkomandi at sleppa innar í húsini. Viðkomandi má hava verið eina sera ringur tjóvur, helt Holmes.

— Hetta er tó tað lagnasta, segði lögreglumaðurin. Eg má vísja tygum um, at hesar rivurnar og merkini ikki vóru í staðið so seint sum í gjárskvöldið.

— Kann vera, at tey stava frá onkrum forvitnum bygdafólki, segði eg.

— Tað kann ikki hugsast. Tað eru ikki mong bygdafólk, sum tora at ganga her um vegir. Og enn minni tora tey tí at gera seg inn á úthúsin. Hvat halda tygum, harra Holmes?

— Eg haldi, at eydnan er við okkum, svaraði hann.

— Tygum halda sostatt, at viðkomandi, sum hevur gjørt royndir at sleppa innar í kahúttina, fer at koma aftur higar?

— Tað er ógvuliga trúligt, at hann fer at gera tað. Tá við-

komandi vitjaði úthúsin á fyrsta sinni, væntaði hann, at tey fóru at standa opin. Tá tey ikki gjørdi tað, royndi hann at sleppa innar við einum lumma- knívi. Tað eydnaðist honum ikki. Hverjar møguleikar hevði hann so í at velja.

— At koma aftur náttina eftir við betri útgerð, svaraði Hopkins.

— Tað vildi eg hildið, segði yinmaður min. Tað er tí skeivt, um vit vera fyri honum, tá hann ger royndina aðru ferð.

Latið meg annars sleppa innar at skoða kahúttina, bað Holmes.

Sporini, sum vóru, vóru nú óli burtur. Men innbúgvíð í tí litla rúminum stóð sum tað hevði staðið ta náttina, Peter Carey varð tikin av livi.

I samfullar tveir tímar kann- aði Holmes hvønn lut í smátt- uni. Men eydnuna tóktist hann ikki hava við sær.

— Hava tygum beint nakað burtur av hesari hillini, Hopkins?

— Nei, tað havi eg ikki.

— Okkurt er vorðið flutt av hillini.

Holmes stóð við sitt.

— I hesum hillakrókinum er ikki so nóg dust sum í hinum. Tað kann hava verið ein lítill kassi, sum hevur staðið her.

I lagi. Eg kann ikki koma fram á nakað meira í lotuni.

Watson, lækni! Latid okkum

báðar ganga ein túr innar í skógin og njóta fuglarnar og blómurnar í nakrar tímar.

Vit hittast aftur á hesum stað seinni, Hopkins. Tá fáa vit at siggja, um vit kunnu koma í betri samband við hann, sum vitjaði hesa smáttuna í nátt.

— — —
Klokkan mundi vera um 11, tá vit gjørdi okkum tilreiðar.

Hopkins helt, at vit skuldu lata hurðina standa opna, meðan Holmes var av teirri áskoðan, at hetta fór at vekja mistanka hjá honum, ið koma skuldi.

Hurðin var gjørd sera einfald. So einfald, at ein ber hevði fyri neyðini at nýta eitt rakiblað fyri at fáa hana upp.

Holmes skjeyt somuleiðis upp, at vit skuldu ikki biða í smáttuni, men millum runnarnar, sum vuku utan fyri gluggan, ið var longest burtur frá hurðini.

Á henda hátt vóru vit betur færi fyri at eygleiða tann fremm- anda. Ósæddir.

Varðhald okkara gjørdist drúgt. Men einki hendi.

Tó kendu vit allir í sinnalagi okkara nakað tað sama sum ein veiðimaður ger, tá hann biðar eftir fong.

Hvor var tað, sum mundi fara at koma higar fyrr ella seinni, hugsaðu vit.

Framhald